

۲۰۲۱/۰۹/۲۹

محمد داوود مومند

اعلان وزارت عدلیه امارت اسلامی کشور در مورد قانون اساسی

وزارت عدلیه حکومت طالبان، اعلام داشت که تا زمان تدوین قانون اساسی جدید، به استثناء بعضی مواد، از قانون دوره مشروطه اعلیحضرت محمد ظاهر شاه استفاده خواهد شد.

این تصمیم بزرگ و عالی از یک طرف خلاء قانون اساسی را به ارتباط تغییر رژیم مرفوع خواهد ساخت، و از جانب دیگر ثابت می سازد، که از سال ۱۹۶۴ به این طرف بهترین قانون اساسی همانا، قانون اساسی دوره درخشان و انسانی زعیم بزرگ ملی افغانستان اعلیحضرت محمد ظاهر شاه است.

به صراحت ملاحظه می گردد که تمام قوانین اساسی بعدی به شمول قانون اساسی دوره جمهوریت والاحضرت سردار محمد داوود خان، تا آخرین قانون اساسی کشور که آن را قانون اساسی جمهوریت نام نهاده اند، ملهم از قانون دوره جنت مکان اعلیحضرت محمد ظاهر شاه است.

شاید یک دلیل عمده و بزرگی که حکومت طالبان، قانون اساسی دوره شاهی مشروطه را مدار اعتبار می دهد، نه قانون اساسی موجود جمهوری را، این است که قانون اساسی دوره شاه مرحوم، در فرصتی تسوید، تدوین و تصویب گردید، که افغانستان از حاکمیت کامل ملی و استقلال سیاسی برخوردار بود، و هیچ نوع فشار و نقش قدرت های خارجی در قسمت محتویات آن، متکی بر ارزش های ملی و سیاسی و ایدئولوژیک این کشور ها مانند تضمین حقوق اقلیت ها و یا آزادی زن ها، وجود نداشت، بلکه قانون اساسی مذکور با درک سالم ارزش های ملی، دینی و مشترکات انسانی عصر و زمان خود تدوین و تصویب گردیده بود، اما قانون اساسی که بعد از کنفرانس بن، ساخته شد، ساختمان سیاسی دولت از دوره حکومت غلام و فاسد جهادی تا زمان فروپاشی حکومت منصوب شده اضلاع متحده امریکا از حاکمیت و مشروعیت ملی به مفهوم واقعی آن برخوردار نبود.

زیرا کنفرانس بن زیر بنای حکومت بعدی را داشت و کنفرانس بن مولود شبیه به وضع قانون جنگل بود. قانون اساسی دوره شاه افغانستان اعلیحضرت محمد ظاهر شاه مرحوم ممثل مشروعیت ملی و تمثیل کننده یک کشور دارای حاکمیت ملی بود.

به عبارت دیگر نظامی را که قانون اساسی مذکور تمثیل میکرد، مشروعیت خود را از اراده مردم می‌گرفت. این تصمیم حکومت طالبان حد اقل از نگاه شکلیات یک حرکت انقلابی است. اتکاء و استناد و به رسمیت شناختن قانون دوره شاه مرحوم برای دوره انتقالی و تدوین قانون اساسی جدید، از نظر حقوقی به حکومت طالبان مشروعیت کامل میدهد که جامعه جهانی باید متکی بر پذیرفتن قانون اساسی سال ۱۹۶۴ از طرف حکومت طالبان، حکومت شان را به رسمیت بشناسد.

لجاجت مزید بر حکومت همه شمول رحمانوف و شورای زمرد فروشان نظار و دولت هند و غیره ها، و حقوق نمایشی و ظاهری زن در سطح قشر اشرافیت و امثالهم، تمسخر بر موازین حقوق بین الدول و تاریخ حکومت مختلف در ادوار تاریخ و مؤید «دبل ستندرد» این کشور های زورگو خواهد بود.

برای مطالب دیگر محمد داوود مومند روی عکس کلیک کنید